

на модерното виенско изкуство. Ако бе анализирал всичките си идеи, повечето сгради по Виенския Ринг и обиколния булевард на австрийската столица, щяха да са негови. Казаното в ретроспектива от Йозеф Хофман звучи така! – "Мъчителните борби, които трябваше да води, попречиха на Ото Вагнер да доведе до добър край всичките си проекти. Няколко негови творби показват ангажирането му с градоустройството: това са станциите на метрото, работите по корекцията на коритото на Дунава, ансамбъла около баража Нусдорфер Нагелвер, църквата Щайнхоф и накрая – Пощенската спестовна каса във Виена, първата истинска административна сграда." В интериора на тази сграда откриваме цветовете бяло, сиво, кафяво на фона на сиво; алуминият е новият предпочитан от него материал. Колоните, решетките на отоплението, както и всички дръжки и шилдове на вратите са облицовани с алуминий. Подът е покрит с алуминий, като настилната е прекъсната от площи, покрити със стъклени плочи, които пропускат естествената светлина, осветяваща пощенските гишета отдолу. Облицовката е изпълнена със стъклени и мраморни пана, прикрепени към стените, местата на сглобките не са скрити, а изявени посредством огромни алуминиеви болтове.

За голямата зала за посетители Ото Вагнер проектира също плотове и дървените елементи на гишетата от байцвана дъбова и букова дървесина в кафяв тон, изпъкващ на фона на сивото. За клиентите са предвидени кубични табуретки с конструкция от вити букови детайли, прикрепени чрез болтове, а седалките са изработени от перфориран шперплат. Столовете за чиновниците

Ото Вагнер. Стол от пощенска спестовна каса, изработен от байцван бук и алуминиеви ивици, 1906 г.

напомнят *модел № 14* на Тонет, макар че използването в конструкцията на елементи под прав ъгъл на мястото на обичайните криви им придава много по-строг вид. За администрацията са предвидени кресла от вита дървесина, върху чиито погръчници са монтирани алуминиеви ивици, а краката имат стъпки от същия материал. Тези детайли не могат да се обяснят единствено с практически съображения, но именно те придават онова резервирано и хладно благородство, типично за цялата сграда.

Портрет на Йозеф Хофман

Новият стил е тясно свързан с двамата ученика на Ото Вагнер, архитектите Йозеф Хофман (1870–1956) и Йозеф Мария Олбрих (1867–1870), които са измежду основателите на Виенския сецесион. Целта на сецесионистите била да започнат изцяло от нула. "Поради това – пише Хофман през 1954 г. – простият квадрат и употребата на черното и бялото като господстващи цветове особено ме интересува, защото тези елементи не са се появявали в предишните стилове." Олбрих и Хофман са архитекти и повече се интересуват от архитектурни и конструктивни проблеми, отколкото от орнамент. Мебелите трябва да изразяват функцията си в архитектурен порядък, вместо в криволинеен аспект, подсказващ растеж и органичен живот, както е при типичните форми на ар нуво. Простият геометричен орнамент, квадратът и кръгът, които се развиват в края на 90-те години на XIX в., пестеливо, но елегантно се ползват, подложени на строг орнаментален ред в композиционното единство,